

Gospel

RIDERS

jäsenjulkaisu 6/2016



moottoripyöräkerho ry



S. 5 Raportti
vastuunkantajapäiviltä

S. 7 Kuinkas kävikään?

S. 11 Erilaiset motoristihäät

WWW.GOSPELRIDERS.FI



Pääkirjoitus

PT Juntumaa

Aateluus velvoittaa

Sanonta Jumalan selän takana on sävyllään toivoton ja kielteinen. Pitäisikö sen kuitenkaan olla? Ainakin Gospel Riders -motoristin selkäpuoli paljastaa suuren toivon sanoman.

Liityin GR-kerhoon vuonna 1997. Parin kuukauden kuluttua posti toi minulle selkämerkin, silloisen mustavalkoisen, jossa kantaa nykymittapuun mukaan oudon pienellä äänenvaimentimella varustettu kyykkypyörä; taitaa olla satapiikki! Kiinnitin merkin saman tien ajoliiviini.

Selkämerkin kanssa ajoon lähteminen oli minulle merkityksellinen teko. Se vaikutti identiteettiini ja ajatteluuni, ei ehkä kovin voimakkaasti, mutta kuitenkin. Tiedän toki, että kaikki kerhon jäsenet eivät kannan kerhon tunnuksia selässään tai muualla. Se oikeus on jokaisella. Olemme monimuotoinen kerho, eikä tämänkään tekstin tarkoitus ole arvottaa itseäni tai toisia tällaisten asioiden perusteella.

Itselleni merkin kiinnittäminen oli kuitenkin itsestään selvä asia. Kun ajelin merkki selässäni ja toista rinnoillani, tiesin, etten ole enää vain se mies, joka olin ollut siihen saakka. Olin – ja olen – myös gospelrider. Tiesin ja tunsin hienoista ylpeyttä siitä, että kannan julkisesti tiettyjä arvoja ja edustan tiettyä sanomaa sekä kristittyjen motoristien yhteisöä. Olin viestinviejä, jonkin asian edustaja, julkisesti.

Aloin huomioida uudella tavalla muutkin ihmisryhmiä, jotka tunnustetaan jo vaatetuksen perusteella, kuten poliisit, vartijat, Pelastusarmeijan upseerit ja papitkin. Itsekin käytin jo tuolloin papinpaitaa ja -kaulusta, mutta en juuri julkisuudessa, vain tietyissä virkatehtävissä.

Selkämerkin kantaminen liittyy ja kiteytyy ajattelussani kahteen asiaan. Se liittyy minut toisiin gospelridereihin ja luo yhteyden tunnetta, veljeyttä Paavalin tarkoittamalla tavalla. Paavalin kirjeissään usein toistama sana veljet ei ole sukupuolta määrittävä sana, vaan se tarkoittaa sisaruutta, saman perheen jäsenyyttä. Saman merkin kantajina olemme yhtä, ikään kuin samaa perhettä.

Toiseksi, selkämerkki on minun uskontunnustukseni ja samalla viestini Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Tiedämme kipeästi, että värinsä ilmaisevat kristityt uivat maailmassa vastavirtaan. Usko ei ole kovinkaan usein kahvihuoneiden keskustelunaihe, ainakaan positiivisessa mielessä. Jeesuksen sana se tie on kaita pitää edelleen paikkansa. Uskosta saa aina maksaa jonkinlaista hintaa, tavalla tai toisella.

Pohjimmiltaan kyse on tässäkin siitä, kenelle tahdomme elää mieliksi, ihmisille vai Jumalalle. Maailmassa hyljeksityt ovat Jumalan silmissä kunninkaallista väkeä. Se velvoittaa sanan positiivisessa merkityksessä. Siksi, sinä gospelrider-sisar: kannan selkämerkkiäsi rohkeasti ja kutsumuksesi arvon mukaisesti!

Kiitos kuluneesta vuodesta, siunattua joulun aikaa sekä toivorikasta ja turvallista vuotta 2017!



Kerhon tiedotus

MP17 moottoripyörämessut Helsingissä 3.-5.2.2017



Messut ovat avoinna pe 10-20, la 9-18 ja su 10-17.

Pohjoismaiden suurimmat moottoripyörämessut järjestetään tänäkin vuonna Helsingissä.

Messuilla on viime vuoden tapaan mahdollisuus moottoripyörien koeajoon.

Gospel Riders on mukana messuilla, nyt uudistuneella osastolla. Uutta Motoristiraamattua on jaossa ja kerhotarvikekauppa on paikalla. Huomaa, että kaupassa voi maksaa vain kortilla, ei käteisellä.

Lisätietoja MP17 -messuista täältä <http://mp.messukeskus-helsinki.fi>

Näin tänä vuonna, miten ensi vuonna? Luvassa on uudistettu GR-osasto.

<http://www.gospelriders.fi/toimintakalenteri/>



Presidentin palsta

Tapio "City Cowboy" Kyllönen

Aikansa aika kutakin!

Kaikella on määrähetkensä, aikansa joka asialla taivaan alla. Aika on syntä ja aika kuolla, aika on istuttaa ja aika repiä maasta. Näin kirjoittaa Saarnaaja. Saarnaajan kirjan nimi on hepreaksi Koheleth, mikä on Salomonista yleisesti käytetty nimitys. Sana Koheleth tarkoittaa hepreasta suomeksi käännettynä seurakunnan kokouksen johtajaa.

Aika on myös tämän puheenjohtajan, Kohelethin, mennä. Syyskokous valitsi Mika Saarisen kerhon presidentiksi vuoden 2017 alusta alkavalle kaksivuotiskaudelle. Minun on aika kiittää siitä, että sain palvella kerhoa kuusi vuotta hallituksen puheenjohtajana. Nimenoman palvella, johtajat ovat eri miehiä.

Yksi asia, jota jään kaipaamaan ovat matkan varrella syntyneet kansainväliset kontaktit. Toki keskusteluyhteys eri kerhojen – 777 Network, Ambassadors, Boanerges, CMA, Con Dios, Covered Backs, Holy Riders, ja mitä kaikkia kuulukaan EMC-yhteisöön – kanssa jatkuu edelleen EMC-tapahtumissa. Vaikka kerhomme on Euroopan suurin kristillinen moottoripyöräkerho, uuden puheenjohtajan on aina rakentava luottamukselliset suhteet muihin kerhojen puheenjohtajien tapaamisissa. Muutama puheenjohtaja on ollut mukana näissä kokoontumisissa yli 20 vuotta. Kun istuu samassa piirissä Miken, Sergein, Marcuksen, Renén ja muiden kanssa, ymmärtää tulevaisuuden osaksi Euroopan kristillisen motorismin perinnettä. Siinä kokee vahvaa veljeyttä, rukousyhteyttä ja samanhenkisyyttä.

Paikka joukossa on lunastettava. Lyhyet, 2-4 vuoden puheenjohtajuudet olivat aiemmin ongelma kerhossamme. Kuusi vuotta loi jatkuvuutta ja auttoi vakauttamaan asemamme. Tästä on varmasti Mikan hyvä jatkaa.

Kuusi vuotta on pitkä aikajakso – tai sitten lyhyt. Perheeni nuorin tapaa sanoa, että kun on kivaa tekemistä, aika kuluu nopeasti. Aina ei ehkä ole ollut kivaa, mutta aina on ollut mielenkiintoista. Ja toisaalta, jos tehtävänä on palvella, aina ei tarvitsekaan olla kivaa. Palvelijan on palveltava silloinkin, kun ei huvita. Onneksi voima tulee ylhäältä, ei itsestä.

Paljon on saatu aikaan hyviä asioita kuudessa vuodessa. Toki on epäonnistuttukin; esimerkiksi nettilehteen kerho ei ollut vielä valmis. Silti olemme pääsääntöisesti onnistuneet. Olemme aloittaneet ja melkein vieneet läpi koko maata ravistelevan 7xSF -kiertueiden sarjan. Ilosanoma on käinnyt suomalaisilla toreilla ja aitovierillä. Olemme myös onnistuneet mo-

nessa muutoksessa. Kerhon kotisivut on toteutettu ajantasaisin välinein ja ne ovat modernit. Olemme hyvin läsnä sosiaalisessa mediassa. Uusi jäsenrekisteri on nyt palvelut vuoden ja helpottanut jäsenten saavuttamista. Nettiin liittyvät asiat ovat tosin työtä, joka ei tule koskaan valmiiksi.

Olemme saaneet aluevastaavien tueksi aluetoimintaoppaan. Ryhmissä liikkumista varten on luotu ryhmäajo-opas ja onpa kerhon turvaohjekin saatu aikaan. Takana on myös yksi onnistunut EMC, joka toteutettiin Lohjan Vivamossa. Vielä viime kesänä Espanjassa riitti selkään taputtajia ja onnistuneesta tapahtumasta kiittäviä eri kerhojen jäseniä.

Erikoisen onnellinen olen kuitenkin siitä, että käsissämme on kohta uusi Motoristiraamattu. Edellistä painosta on jaettu jo 100 000 kappaletta! Uusi testamentti ja Psalmit eivät tietenkään ole muuttuneet, mutta koko toimitettu osuus on uudistettu. Kuvat, todistukset, laulut; kaikki.

Parasta puheenjohtajakaudessani ovat olleet kohtaamiset. Kuuteen vuoteen mahtuu monta tarinaa ja kohtaamista, monta yhdessä naurettua juttua ja yhdessä itkettyä itkuu. Vuosiin mahtuu myös monta uutta ystävyysuhdetta, jotka kantavat. Olen saanut monta ystävällistä rohkaisun sanaa, kannustavaa sähköpostia ja tekstiviestiä. Ja lukemattoman määrän halauksia.

Sinä joka ajattelet, että on ikävää, kun puheenjohtajakauteni päättyy, muista että ystävyys säilyy. Ystävyys ja veljeys eivät katoa mihinkään puheenjohtajuuden myötä. Haluan edelleen olla sama veli ja rinnalla kuljija kuin ennenkin. Puhelinnumero ja sähköpostiosoite eivät muutu. Ensi vuonna saa soittaa ja lähettää sähköpostia. Ja halata, kun tavataan. Sano "kun tavataan" en "jos tavataan", sillä tarkoitukseni on olla samalla tavalla läsnä tulevinakin vuosina – jos Herra suo. Toivottavasti se on sinunkin tarkoituksesi. Jatketaan yhdessä kerhomme rakentamista. Hyvästä kannattaa aina tehdä parempi.

Gospel

RIDERS

moottoripyöräkerho ry



Toimituksen tiedot:

Euroll Oy, Hiekkakatu 26, 67100 Kokkola,
eurolloy@gmail.com

Päätöimittaja:

PeeTee Juntumaa, Katajatie 4 B, 17200 Vääksy
041 430 3000, ptjuntumaa@gmail.com

Taitto / Mainosmyynti:

Reijo Ruotsalainen, 0400 562 088
reijo.ruotsalainen@gmail.com

<https://www.facebook.com/groups/8349281437/>



Aluevastaavan esittely



Arto Hasari

Minkä Gospel Riders -alueen vastaava olet?

- GR Hämeenlinnan.

Mitkä kaupungit ja kunnat kuuluvat alueeseesi?

- Hämeenlinna, Hattula, Forssa, Tammela, Renko, Hauho, Iittala, Riihimäki?

Kuinka kauan olet ollut aluevastaava?

- Kolme vuotta. Kerhoon liityin vuonna 2000, ja olen kokenut, että tämä on minun juttuni Jumalan työn saralla.

Miksi ja miten tulit aluevastaavaksi?

- Aikaisempi aluevastaava luopui pestistä ja GR Hämeenlinnan jäsenet valitsivat minut.

Paljonko sinulla on tiimiä ympärilläsi ja millaisissa tehtävissä?

- Nuorisovastaavana on Helena Vähäkangas ja road captain eli ajeluvastaava Jarmo Ruuska.

Miten GR toimii alueellasi?

- Hieno joukkomme on monessa mukana. Toiset tykkäävät käydä ripareilla ja toreilla, toiset

taas ajella enemmän moottoripyörillä. Olemme käyneet myös koulussa puhumassa. Kokoontumiset ovat yleensä kodeissa tai seurakuntien tiloissa.

Mikä tai mitä moottoripyöriä sinulla on?

- Suzuki GSX 1400, vuosimalli 2007 ja kuntopyöränä crossi-Kawasaki 450 KFX, mallia 2011.

Mitä tykkäät siitä/niistä?

- Matka taittuu kummallakin hyvin. Toisella tulee hiki ajaessa herkemmin.

Jos sinulla on ollut aiemmin muita moottoripyöriä, kerro niistä.

- Nuorena oli Yamaha 80, Suzuki 80, Yamaha 100 ja vanhempana Yamaha RD 125, Yamaha Fazer 600, Yamaha YZ 450 crossipyörä ja Yamaha YZF R-6. Tämä oli kova menijä, käytiin Alastaron ja Ahveniston radoilla ajamassa.

Missä asti olet käynyt moottoripyörällä?

- Muutama vuosi sitten kierrettiin miesporukalla Eurooppaa kolme viikkoa ja maita tuli kuitattua noin kaksikymmentä. Turkki ja siellä Istanbul oli kiehtova paikka. Siellä totesimme käytännössä, että Jumala pitää meistä huolta. Vastoinkäymisiä tuli aika paljon, mutta kenellekään meistä ei jäänyt epäselväksi, kenen poikia ollaan - "Kuninkaan poikia."

Onko sattunut läheltä piti -tilanteita, millaisia?

- Kyllä niitä on matkan varrella ollut, mutta kaikista on selvitty. Kiitos siitä Taivaan Isälle.

Missä ajelit kaudella 2016?

- Ajan puutteen vuoksi vain Suomen rajojen sisäpuolella. 7xSF -kiertueella olin mukana jonkun aikaa.

Onko jo suunnitelmia kaudelle 2017?

- EMC olisi tavoitteena, ja tietysti MOJ. Myös evankeliumin vieminen teille ja torille, senhän Jeesus antoi meille tehtäväksi lähetyksessä.

Motoristiraamattukeräys käynnissä!

Vuonna 2007 ilmestynyttä Motoristiraamattua on painettu ja jaettu yli 100 000 kappaletta. Kiitos jokaiselle eri tavoin mukana olleelle.

Motoristiraamattu uudistuu tänä vuonna. Keräys on nyt käynnissä ja sinua tarvitaan.

Tee lahjoituksesi Gospel Riders -kerhon raamattutilille:

Aito Säästöpankki

Tili FI83 4503 0010 2265 16

Keräyslupan numero POL-2015-6455

Lupa on voimassa 01.10.2015-30.09.2017 koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta.



"Jumalan sana on elävä ja voimallinen" (Jes. 55:11).

Kiitos lahjastasi!

Vastuunkantajapäivillä koettua

Martti Olsen
Kuopio

Pyhäinpäivän 2016 aikaan olimme yli 30 GR-aktiivin kanssa koolla Päiväkummussa Orivedellä.

Tavoistani poiketen olin ajoissa perillä, joten ehdin jopa petata sängyn ennen aloituslounasta. Kämpäkaveriksi oli järjestäjä merkannut motoristipastori Seikku Paunosen, kiitokset siitäkin!

Keli oli varsin vilpoinen, joten kaikki tulivat autoilla, toisin kuin viisi vuotta sitten, jolloin pihalla oli ainakin kahdeksan pyörää.

Tapsa Kyllönen toivotti meidät tervetulleiksi ja sanoi muutakin, mutta muisti ei yllä ihan kaikkeen. Siihen kuitenkin, että vuosikokouksen jälkeen oli ollut pari harmaata viikkoa. Nyt näyttivät elämän värit jo palanneen, ja tulevista Venäjän-reissuistakin oli kerrottavana päivämääriä ja päämääriä. Ja lupaus että matkasuunnitelma tehdään, mutta matka sitten menee omalla tavallaan.

Turvallisesti Päiväkummussa ja liikenteessä

Päivien tunnus oli sama kuin kerhon ensi vuoden tunnus Turvallisesti yhdessä. Se otettiin testattavaksi heti esittelykierröksellä, joka tehtiin pitkän ja avoimen kaavan mukaan. Sillä tavoini moni tuli paljon tutummaksi ja aloimme nähdä toisemme ehkä vähän armollisemmin, kun kuulimme mitä koskia oli laskettu. GR-liivien sisään mahtuu vaikka mitä; iloa Jumalan johdattavasta ja varjeluksesta sekä surua melkein mistä vain.

Hyvin tuli esille 7xSF-kiertueen yhdistävä vaikutus varsinkin pitemmän siivun mukana ajaneille.

Mieleen jäi erityisesti puheenvuoro 30 vuoden tiukkaan napitetusta uskovaisuudesta, sitten kuudestatoista vuodesta, jotka pitivät sisällään jotain ihan muuta sekä puolitoista vuotta sitten tapahtuneesta uudistumisesta.

Aikataulu venyi tunnilla, mutta liikenneturvallisuudesta emme tahtoneet tinkiä. Niinpä Kai Suonoja piti hyvän kertauksen ryhmäajon perusasioista. Luento oli hyvin herätyshenkinen, kukaan ei nukkunut. Perusoppien unohtuessa on vaara tarjolla, joten nämä asiat luvattiin kerrata eri alueiden kerhoilloissa.

Mieleen jäi ainakin se, että valtatieltä vasemmalle kääntyessä koko ryhmä ryhmittyy keskiviivan oikealle puolelle ja antaa mahdollisuuden ohittaa kääntyvät pyörät oikealta.

Aiheesta on luvassa päivitettyä traktaattia lähiaikoina.



Pirjo Ketun johtama eläytyvä raamattutyöskentely avasi Marian ja Joosefin maailmaa.

Missä Herran Henki on, siellä on turvallista

Muuten mentiin aika hengellisin teemoin. Motoristipastori Pirjo johti lauantaina innostavan eläytyvän raamattutyöskentelyn Joosefin ja Marian liiton alkuvaiheista. Paljon mahtui asiaa ja tunnetta muutamaan jakeeseen! Hyvä oli myös huomata, ettei hengellinen elämä ole nuotista tai esiintymistyylissä kiinni, vaan siitä, mistä puhutaan.

PeeTee käsitteli Turvallisesti yhdessä -teemaa iltpäivällä. Omaksi mietteeksi jäi se, kuinka monenlaista kulttuuria tässä yhteiskristillisessä kerhossa on opeteltava tuntemaan ja niiden kanssa elämään. Oman karsinan seiniä joutuu jopa purkamaan! Omaan kulttuuriini tuli kosketusta esimerkiksi ruokalaulujen yhteydessä. Käy siunaamaan on varmaan monelle tuttu, mutta minulle Nyt silmäin alla Jeesuksen tuo kodikkaamman olon.

Riihikirkossa oltiin ehtoollisella Sanan ja rukouksenkin kohteena. Sinne ehti töiltään myös Late Pietikäinen palvelemaan Pirjon kaverina. Lauluja, opetusta ja tiedon sanaakin tuli matkaväkeksi, kiitos.

Sauna oli ollut remontin kohteena, joten kylpiöille oli enemmän tilaa, ja keskellä lämmitti sähkökiuas! Oli yksi huoli vähemmän. Sauna on hyvien tarinoiden paikka, niin myös tällä kertaa.

Seikun matkassa maailman ympäri

Aamuhartaudessa, kuten monessa muussakin tilanteessa viikonlopun aikana, esiintyivät Minna ja Esa, jotka, kuten kuuluu sanoa, palvelivat musiikissa. Anteeksiantamisen ja anteeksisaamisen teemaa kuultiin niin koskettavasti, että jotakin jäi itämään aiheesta. Se on todellinen mahdollisuus uudistua ja jättää mahdollottomat

asiat parempiin käsiin.

Sunnuntaiaamuna motoristipastori Seikku järjesti meille matkaa maailman ympäri Rukous ja turvallisuus -teemasta. Puhe kertoi erikoisista kohtaamisista eri puolilla maailmaa. Pakistanin vainotun seurakunnan keskeltä Papua Uuteen Guineaan juhlimaan ihmisyöjäheimon kielelle käännettyä Raamattua. Aakkosten luomisesta kului 30 vuotta niihin juhliin. Olemme suuressa mukana, kun levitämme Jumalan sanaa!

Monipuolista tietoa ja antia

Tärkeä hyvä uutinen koski Motoristiraamattua, jonka 30 000 kappaleen uudistettu painos valmistuu joulukuussa. Pidetään sitä tarjolla luontevissa yhteyksissä; muutama kirja ei ajomattoilla paljon paina.

Muista palautteista kuulin – ja olin lukenut jo aiemminkin – että syyskokous oli venynyt kovin pitkäksi. Niinpä minua lakkasi harmittamasta se, etten ollut päässyt mukaan työesteen takia.

Kerholehden paperiversion merkitys tuli joissakin puheenvuoroissa esille, ja ensi vuonna sitä päästään testaamaan. Myös nettiä vailla olevat jäsenet pääsevät helpommin lukemaan lehteä.

Sunnuntaiaamun palautteesta jäi mieleen muutama asia: vastuunjako alueilla on viisautta, kerhotallin vaikutus toimintaan on hyvin myönteinen ja ensi vuoden EMC on niin lähellä, että se kannattaa merkata lomasuunnitelmaan. Ja Venäjän-matkat tietenkin.

Loppurukoushetkessä siunattiin väistyvä presidentti Tapsa ja uusi, jo kerran toimessa ollut Mika Saarinen sekä puolisonsa Pike uuteen vastuuseen.

Kiitokset Tapsalle ja muille järjestäjille hyvästä viikonlopusta!

Oletko sinä olemassa?

Tämä todistus julkaistaan uudessa Motoristiraamatussa.



Kari ja Hannele Häkkinen

Jumala on ollut meille hyvä ja uskollinen. Hän on pitänyt huolta niin hyvinä kuin huonompina aikoina. Tämän voimme todeta, kun katsomme elämäämme taaksepäin. Olemme neljän lapsen vanhempia, eläneet yhdessä yli 30 vuotta ja olleet uskossa reilut 20 vuotta. Tänä saamme ajaa Gospel Riders -moottoripyöräkerhon väreissä rakkaan moottoripyöräharrastuksemme parissa.

Aina kaikki ei ollut kuitenkaan niin selvää. Kummallekin meistä tuli aika, jolloin Jumala kutsui, ja vastasimme kutsuun. Minulle se tapahtui pitkällisen, pahenevan sydänsairauden myötä. Se vei etsimään Jumalaa, kun kaikki muu oli jo yritetty. Viimeisessä hädässä, kuolemanpelon kourissa, kolmikymmisenä kahden lapsen isänä aloin huutaa Jumalan puoleen: Oletko sinä olemassa, ja jos olet, auta minua! Tähän huutoon Jumala vastasi, eikä vain vastannut, vaan myös paransi minut ja tuli osaksi elämäni.

Vaimoni vastasi Jumalan kutsuun hieman myöhemmin. Hänellä oli aina ollut lapsen usko, mutta omakohtainen ratkaisu oli puuttunut. Minun kokemani muutos, jota hän seurasi vierestä, alkoi hiljalleen puhutella. Eräänä pääsiäispyhänä vaimonikin päätti tehdä ratkaisun ja antaa elämänsä Jeesuksen käsiin. Siitä alkaen Jumala on johdattanut ja siunannut meitä. Yksi uskonelämän parhaita puolia on nähdä kaikkivaltiaan Jumalan suunnitelma ja ohjaus elämässään. Tätä johdatusta olemme saaneet nauttia aivan tavanomaisissa asioissa, kuten työpaikan tai asunnon vaihdossa. Jumalan johdatus ei rajoitu vain meidän ymmärrykseemme, vaan takana on yliluonnollinen viisaus ja tieto tulevasta. Olemme monesti saaneet havaita tämän jälkeensä. Kaikella on ollut tarkoitus. Jumalan suunnitelmaan astuminen on tuonut elämäämme erilaisia asioita. Se on vienyt Gideon -järjestöön jakamaan Raamattuja, seurakunnan vanhimmistoon, kristillisen koulun hallituk-

seen, Alfa-toimintaan opettamaan ja tukemaan uskon askeleita miettiviä ja moneen muuhun. Tällä hetkellä vastaamme Gospel Riders -kerhon rippikouluvierailuista. Olemme iloisia siitä, että voimme kertoa kesäisin monilla ripareilla elävästä ja todellisesta Jumalasta, joka rakastaa ja välittää meistä kaikista. Ilosanoman jakaminen Jumalasta vieraantuneille on yksi palkitsevimista asioista elämässämme. Saamme kokea Jumalan läsnäoloa ja siunausta siinä, mitä teemme. Se, että olet saanut käteesi tämän kirjan, ei ole sattuma. Tunnet ehkä rauhaa ja hyvää oloa lukiesi tätä. Sinua rakastava Jumala tahtoo koskettaa sinua ja päästä yhteyteen kanssasi. Hän sanoo sinulle Raamatun sanoin: Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen sisälle hänen luokseen --. Hän ei itse avaa oveasi, sillä hän ei tunkeudu elämäsi, mutta jos sinä avaat, hän tulee elämäsi pelastajana ja auttajana. Tämä on Jumalan lupaus ja sen mekin olemme kokeneet.

7XSF 2017 – SATA LASISSA

T-PAIDAT SAATAVISSA JO NYT!

MYÖS MYSSYT JA 7XSF PRONSSILÄTKÄ

Kysy: reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi



Miten tässä näin kävi?



Elämäni kaksipyöräiset 1987-2016

Aki Ollikainen Leppävirta

Bensahana auki, virta päälle, ryyppyvipu ylös, vaihdepoljin sisään, kääntö taakse, asento ja – puhelin soi. Missä olet? Voisitko tulla nyt heti Varkauteen? Heinäkuussa 2014 olin eräänä päivänä juuri lähdössä Jawalla töistä kotiin, kun Hannu-eno soitti. Tuntia myöhemmin seisoin hyvin hämmästyneenä katsastusaseman pihalla kädessäni paperit, jotka osoittivat minun olevan myös ison Harley-Davidsonin omistaja.

Olin ollut motoristi vasta kolme kuukautta ja juuri liittynyt Gospel Ridersiin. Halusin vain Jawan ja uneksinkin retkestä Pohjois-Karjalaan. Vuotta aikaisemmin en ollut edes uskonut olevani tulla koskaan motoristiksi. Hyvä poika, ositt sitten Jawan. Treenaa nyt sillä, mutta tässä on sitten sinulle kunnon prätäkä. Mene sillä kauas! Vilkkaassa mielikuvituksessani laitoin Jumalan suuhun tuollaisen kommentin asiasta. Mitä se



Ora et labora – rukoile ja tee työtä.

kauas voisi olla, siitä minulla ei ollut hajuakaan.

Joulukinkku on vähällä mennä väärään kurkkuun. Pihaan hurauttaa auto trailerin kanssa. Daavidin poika! 24.12.2015 Hannu lopulta tuo

pyörän. Työnnämme sen talliin PV-Suzukin viereen. Siinä se joutuu odottamaan seuraavaan kesään ennen kuin voin tehdä juuri mitään. Monta pitkää vuotta sillä on jo menneet heikoilla resursseilla, joten työtä riittää.

Tarviiko tulla työntämään? vaimo huutaa pirtin ovelta, kun otan tuntumaa kytkimeen pihanurmikolla. Seitsemänkymmentä hevosta korskuu etujarrua vasten, takapyörä suttaa. Kaasuttiimen kurkulla Screaming Eagle, takana mökäputket. Katulaitonta tavaraa Californiassa. On tämä laite! Teknisesti ei juuri Jawaa leveämpi, mutta ego vaatii pariovet auki, ennen kuin sen saa tallista sisään ja ulos.

Kädet ovat kyynärpäitä myöten mustat. Rukoi-

le ja tee työtä, kyllä juu. Kun vain Hannu jaksaisi elää. Koneen yläkerta vuotaa aika pahasti öljyä. Pesen koneesta moskat ja laitan vähän kittiä, jotta pääsen Kuopioon tiivisteremonttiin. Kiitokset teknisestä avusta Toni Impolalle.

Aurinko laskee, kun saavun Perniöstä Kemi-önsaarelle. Kahdeksankymmentä kuutiotuumaa jyskyttää rauhallisesti. Valtaväylien risteilijä; äkkiä tällä matkusti ainakin Etelä-Suomeen asti. Hakee erilaisia polkuja kuin Jawa.

Kun perillä Brantenissa puran laukkuja, huomaa, että monitoimityökalu on purkautunut osiin. Mikä vatkein! Itse pyörä on kyllä pysynyt koossa. En havaitse, että yhtään ruuvia olisi tipunut.

29.7.2016, odottamattomat matkat sinne ja takaisin ovat alkaneet.

Hannu-eno teki minusta perillisen ja oman unelmansa suojelijan. Kun kaikki mennyt on, niin jäljelle jää vain tuo – Harley-Davidson. Ja Daavidin Poika. Tuskin olin ehtinyt GR-motoristin urani alkuun, kun jo sain tehtävän. Rukoilkaa veljet ja siskot tekin Hannu-enon puolesta!



Daavid ja Goljat – vai miten päin se oli?

Pastorin palsta

Seikku Paunonen

Rukous ja turvallisuus

Joulun kunniaksi Pastorin palsta on pitempi. Julkaisemme kokonaisuudessaan biker pastori Seikku Paunosen puheen Gospel Riders -kerhon vastuunkantajapäivillä Päiväkummussa pyhäinpäivän aikaan 6.11.2016.

Sain lahjan. Tapsa ja Pirjo sekä Vespa ja Päivi toivat minulle Espanjan-matkan tuomisena kirjan, joka on ollut käsissäni monta kertaa. Se on ollut johtamassa hiljaisuuteen, mietiskelyyn, kuulemiseen ja näkemiseen. Se on johtanut Raamattuun, kun olen alkanut päivää aamuhartaudella. Kirja kertoo Isenheimin alttaritaulusta, Mathis Grunewaldin kuuluisasta ristiinnaulitun Kristuksen hahmosta. Taulu on ollut 1500-luvulta alkaen lukemattomien kärsivien ihmisten katseltavana. Siitä on sanottu, että se on maailman realistisin kuvaus kärsimyksestä. Kristuksen haavoille lyöty, ruhjottu hahmo ei voi olla koskettamatta. Johannes Kastajan pitkä sormi osoittaa häntä kohti ja kuulemme sanat: Katso, Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin (Joh.1:29).

Häneen me katsomme tänäänkin ja muistamme, että kristittyjen yhteisö, maailman laaja Kristuksen kirkko, on hänen ruumiinsa. Tämän ruumiin osana myös tämä meidän yhteisömme kantaa itsessään hänen ruhjottua hahmoaan, hänen kärsimystään ja sitä syyllisyyttä, joka vei hänet ristille. Etsimme turvaa ja hiljennymme rukoukseen. Oi sinä kaikkein armollisin –.

Näkyjä, muistoja, mielikuvia

Eräänä aamuna häntä katsellessani ja ajattellessani aloin nähdä. En oikein uskalla sanoa, että olisin nähnyt näkyjä. Enemminkin näin muistoja. Kuva, imago, muisto menneeltä elämäntaipaleelta, yksi toisensa jälkeen nousi silmiäni eteen. Tajusin, että vanha mies luonnostaan muistelee, hakee elämän linjaviittoja menneisyydestä, kun yrittää päästä kiinni uuteen päivään ja kyselee, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Kuvat olivat eläviä.

Rukoilin gospelridereiden puolesta. Meidän tulevaisuutemme puolesta. Sain vastauksen kuvan vanhasta työyhteisöstäni, johon tämä talo, Päiväkumpu, liittyy. Koin jotakin työelämäni viimeisten vuosien ahdistuksesta, ajasta, jolloin olin vastuussa noin 500 työtoverin asioista. Heistä 300 oli silloin hajallaan maailmalla 21 eri maassa ja 200 täällä kotimaassa eri tehtävissä. Työyhteisö eli historiansa yhtä vaikeimmista vaiheista. Kristuksen ruumis oli haavoilla, ruhjottu.

Näin kaksi paikkaa. Toinen oli Sirpalesaari, toinen Tähtitorninmäki. Sirpalesaari oli satama,



josta usein suuntasin avomerelle. Se oli sopiva paikka miehelle, joka ei jaksanut kantaa vastuun taakkaa ja josta tuntui, että elämäntyö oli sirpaleina. Meri teki tehtävänsä. Etsin linjaviittoja ja rukoilin. Palasin satamaan ja lähdin kiipeämään takaisin työpaikalleni Tähtitorninmäelle. Kuulin käskyn: Nosta katseesi tähtiin ja muista, kuka sinut on lähettänyt! Tähtitorninmäellä on haaksirikoutuneiden patsas. Sen juurella nostin katseeni.

Aamurukous jatkui ja uusi kuva avautui katseltavakseni.

Long Ken rukousvastaus

Näen toisen sataman ja tunnistan paikan. Olen Hongkongissa, joka oli kotikaupunkini kymmenen vuoden ajan. Ympäriilläni on viisi nuorta miestä, auringon tummiksi paahtamia ex-addikteja, narkomaaneja, jotka olivat kohdanneet Kristuksen. Heidän pappinsa, kiinalainen baptistipastori John Paul Chan, silloin jo vanha mies, narkomaanien ystävä, on myös siinä. On tarkoitus mennä Long Ken vanhaan, hylättyyn kalastajakylään, missä parikymmentä nuorta heroininarkomaania käy läpi vieroitusvaihetta huumeista. Siis kohti Etelä-Kiinan merta ja korkeaa aallokkoa.

Lahdella on ankkurissa vanha djonkki, kiinalainen kalastaja-alus, iän ja meren harmaannuttama, parhaat päivänsä elänyt. Kiipeämme kannelle ja nuoret miehet laskeutuvat alas ruumaan. Katson alas. Siellä on vanha ruosteinen meridiesel, joka näyttää romukasalta. Se käynnistetään pitkällä kammella, jonka varteen mahtuu kolme miestä. Pojat vääntävät. Ei inahdustakaan. Kolmannen kerran jälkeen kiinalainen pappi komentaa miehistön kannelle.

Nyt Bao -pastori rukoilee meille! vanha pappi sanoo ja osoittaa minua. Epäusko iskee. Sit-

ten ajattelen: ei se romukasa rukouksesta varmaan pahemmaksikaan mene, mutta ei se kyllä käynnisty. Ja niin rukoilen: Herra, tee nyt jotain ja päästä meidät matkaan. Aamen. Yksi elämäni lyhimmistä rukouksia.

Pojat laskeutuvat alas ruumaan ja tarttuvat uudelleen kampeen. Kuuluu kova pamahdus ja musta savupilvi tuprahtaa pakoputkesta. Vanha kone alkaa käydä hullun lailla. Pojat noueivat kannelle ja puhumme kristittyjen kansainvälistä kieltä. Pojat huutavat: Halleluja! ja minä vastaan: Aamen! Se on elämäni nopein rukousvastaus. Raamattu muistuttaa: Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette, rukoillen, anoen ja kiittäen, Jumalan tietoon (Fil. 4:6).

EXPLO ja rukouksen yö

Uusi kuva avautuu katseltavakseni. Explo Koreassa 1980-luvun alussa oli yksi maailman suurimmista lähetyskokouksista. Ei Expo, liike maailman suurnäyttely, vaan Explo, räjähdys, kuva lähetysherätyksestä, Jumalan Hengen uudistavasta voimasta. Yoido Plazalle, vanhalle lentokentälle, kokoontui miljoona kaikkialta maailmasta tullutta kristittyä, heistä suurin osa korealaisia. Korean rukoilevalle seurakunnalle ovat tunnusomaisia rukousvuoret, aamurukouset, jotka täyttivät kirkot joka aamu viidestä alkaen ja lähetysherätys, joka on tähän päivään mennessä tehnyt Koreasta suurimman lähetystyöntekijöitä maailmalle lähettävän kansan. Heitä on kaikkialla, myös täällä meidän keskelämme. Näin ja koin lähetysten uuden aallon voiman.

Yhtenä iltana Yoido Plazalla on 200 000 korealaisista kristittyä aloittamassa koko yön mitaista rukouskokousta. Sataa. Minut vedetään suojaan sateelta. Korean uskovat istuvat muovipeitteiden alla pienissä ryhmissä. Olen lähellä ihmisiä, joita en tunne, ja kuitenkin he ovat tuttuja. Kuuntelen rukouksen ääniä ja kiitän. Yön hetket kuluvat. Keskelämme kulkee ylönnessut Jeesus Kristus. Olemme turvassa. Aamalla olen yhtä virkeä kuin rauhallisen yöunen nukkutuani.

Yeesus opor eliwa

Aamurukouksen kuva vaihtuu. Tunnistan paikan: Moron kylä Papua Uudessa Guineassa. On suuri juhla. Tyyni valtameri kohisee koralliriuttoja vasten. Pitkin hiekkarantaa on paalujen varaan rakennettuja majoja. Keskelällä on pieni kirkko.

Yli kolmenkymmenen vuoden työ on tullut päätökseen. Raamatunkääntäjät ovat alkaneet foneettisista aakkosista, kirjoittaneet aapisen, luoneet kielen ja uskoneet, että Jumalan sana saavuttaa ihmiset parhaiten heidän omalla kielellään. Nyt mauwake-heimo on saanut Uuden Testamentin omalla kielellään.

Mauwaket ovat tulleet joukolla juhlimaan. Ylistyslaulut kaikuivat. Kansanpukuiset nuoret tanssivat. Rukoilemme. Jotalin Kristuksen ruumiista on parantunut. Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä. Hänen armonsa pysyy iankaikkisesti! (Ps. 136:1) Kiittävä yhteisö on turvassa.

Näky vaihtuu jälleen ja tuo silmiäni eteen pyhäinpäivän.

Peshawarin All Saints

Olen pudonnut polvilleni. Tunnistan paikan. Olen Peshawarissa, Pakistanin luoteisen rajamaakunnan pääkaupungissa. Tämä on talebanien ja äärimuslimien, jihadistien kaupunki. Heidän sydänalueensa keskellä on pieni, valkoinen kirkko, All Saints Church, kaikkien pyhien kirkko.

Täällä Kristuksen ruumis on haavoitettu ja runneltu, kirjaimellisesti. Kristittyjen yhteisö on köyhä. Sen jäsenet tulevat basteista, slummeista, mistä puuttuu kaikki. He ovat sweepereitä, lakaisijoita, halveksituimman työn tekijöitä. Joku irtileuka on sanonut, että Peshawarissa jokaisen pölypilven keskeltä löytyy kristitty. Ovatko Jumalan pyhät täällä valeasussa?

Näen, että vierelläni on polvillaan mies, jolla on yllään valkoinen alba. Hän on Pakistanin kirkon piispa Mano Rumlshah. Hän kieltäytyi aikanaan piispanvihkimyksessään ottamasta vastaan anglikaanipiispan komeat kaavut, sormuksen ja sauvan, insigniat. Hän on bastien kristittyjen, sweepereiden piispa; paimen, jolla on vain valkoinen alba, paimenen asu.

Nyt hän itkee ja rukoilee. Pieni valkoinen kirkko on osittain raunioina. Kirkon pihalla on kuolleita ja haavoittuneita lapsia, naisia ja miehiä. Hallituksen ilmoituksen mukaan kuolleita on 85, paimenen mukaan toista sataa. Itsemurhapommittaja räjäytti pomminsa kirkosta poistuvan seurakunnan keskellä lähellä kirkon ovea. Kaikkien pyhien seurakunta ja pyhäinpäivä saa uuden merkityksen.

Kuulen piispan toistavan Raamatun sanaa Roomalaiskirjeen 8. luvusta: Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino vai nälkä, alastomuus, vaara vai miekka? Onhan kirjoitettu: 'Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken päivää. Meitä pidetään teuraslampaina.' Näissä kaikissa me saamme kuitenkin täydellisen voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut.

Oliiko se turvassa olevan kristityn rukous? Kyllä se oli. Oliiko seurakunta turvassa? Kyllä, oli se. Ei kuolemakaan erota Kristuksen rakkaudesta. On pyhäinpäivä.

Pyhä maa ja anteeksianto

Taas aika ja paikka vaihtuvat. Nyt tunnen fyysistä kipua. Ikään kuin minua revittäisiin kappaleiksi. Olen Pyhällä maalla, Israelissa. Kipu johtuu siitä, että minulla on ystäviä molemmilla puolilla vuosikymmeniä vallinnutta suurta ristiriitaa, jota ei mikään ole pystynyt sovittamaan. Tiedän, että gospel riderit ovat Israelin ystäviä. Olen nähnyt suuren Daavidin tähdellä merkityn lipun Armon kallion tallin seinällä. Se lippu löytyy myös kotoani.

En kuitenkaan voi kieltää, että minulla on ystäviä palestiinalaisten joukossa. Olen tuntenut nuoruudestani asti miehen, joka allekirjoitti viime sunnuntaina reformaation 500-vuotisjuhlan jumalanpalveuksessa Rooman paavin kanssa sovintoasiakirjan. Jordanian luterilaisen kirkon piispa Munib Younan on ystäväni. Hän opiskeli teologiaa ja asui Tähtitorninkadulla Lähetysseuran ylioppilaskodissa samaan aikaan kanssani. Suomenkieli ei vielä silloin ollut hänellä hallussa. Hän sanoi, että hänestä Tähtitornin puistossa on turvatonta, kun siellä on niin paljon hämäläisiä. Humalaisia hän tarkoitti.

Kuva siirtyy Beethemiin, missä tapasin kristittyjen delegaation mukana Yasser Arafatin – ainoan kerran elämässäni. Muistan, kuinka hän vuosituhannen vaihtuessa toivotti meidät tervetulleiksi Jeesuksen syntymäkaupunkiin. Hän sanoi uskovansa, että Beethemistä lähtee uudelle vuosituhannelle sama viesti, joka ensi kertaa julistettiin kaksi tuhatta vuotta aikaisemmin: Maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto! Kuka pani tuon muslimin, terroristijohtajan, sanomaan noin?

Näky siirtyy Jad va Shemiin, holokaustin muistomuseoon. Katselen sinistä kupolia, joka on aivan kuin taivaankaari yläpuolellani. Ääni, joka muistuttaa kellon kumahuksia, toistaa nimiä, paikan nimiä: Ravensbryk, Chelmno, Theresienstadt, Bergen Belsen, Maidanek, Dachau, Auschwitz. Keskityslirit. Muista, muista, muista! Ei saa unohtaa!

Muistan myös miehen, joka sanoi: Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä he tekevät!

Taas katselen uutta muistoa, tällä kertaa hyvin tuoretta. Istun iltaa tyttäreni pojan, Gilin kanssa. Taistelemme kyöneleitämme vastaan. Gil on kahden maan kansalainen, Suomen ja Israelin. Poika on seuravana aamuna lähdössä suorittamaan asepalvelusta Israelin armeijassa. Hän katsoo kohti ja sanoo: Ukki, siunaatko minut! Kyllä minä siunaan. Lasken käteni hänen päälle ja alan lukea Aaronin siunausta: Herra siunatkoon sinua ja varjellakoon sinua! Olemme turvassa.

Iloitkaa aina Herrassa!

Näky on siirtynyt Afrikkaan ja taas tunnistan paikan: Gaborone, Botswanan pääkaupunki. Olen jälleen juhlihan seurakunnan keskellä. Botswana

nan kirkko on päättänyt kutsua suomalaisen lähetystyöntekijän lääninrovastin tehtävään. Hänen työhönsiunaamisensa hetki on tullut.

Jo aamulla on kuuma, lähes 30 astetta. Kirkko on suuri ja seurakunta vielä suurempi. Tyhjiä paikkoja ei ole. Katselen, kun vanhoihin, sakslaista perua oleviin vallasnaisten pukuihin pukeutuneet hereroheimon naiset asettuvat läheläni istumaan. Leveät krinoliinihameet, ja niiden alla olevat lukuisat alushameet ovat varmaan kiikutusta. Saksalaisen lähetystyön lahja afrikkalaiselle kulttuurille on siinä silmiäni edessä.

Juhla alkaa ja se on pitkä. Lyhythihainen pappi ylläni tuntuu kastuvan. Yksitoista kirkkokuoroa on läsnä, ja jokainen laulaa kolme laulua. Pappi siunataan tehtävänsä. Neljän ja puolen tunnin kuluttua palvelus on ohi ja siirrymme Woodpecker-nimisen teologisen seminarin alueelle juhla-aterialle.

Yllätys, yllätys. Ennen kuin pääsemme ruoka-pöytäni, alkaa tanssi. Edelläni on tanakoiden, mustiin asuihin pukeutuneiden kirkkokuoroihin kuuluvien naisten jono. Heitä on myös takana. Laulu ja tanssi alkavat. Ajattelen, että katsotaan nyt oikein kunnolla. Yhtäkkiä tunnen, kun minuun tartutaan kahdelta puolelta ja tempaistaan tanssin pyörteisiin. Kaksi rehevää kirkkokuoromammaa on kiinni käsissäni ja se on menoa.

Myöhemmin kuulen, että lähetystalon käytävillä Tähtitorninmäellä, kiertää huhu: Voitteko kuvitella, voitteko kuvitella! Nyt sen Paunosen on nähty tanssivan? Paavali hymyilee: Iloitkaa aina Herrassa, vieläkin minä sanon, Iloitkaa! (Fil 4:4). Iloitseva ja itselleen naurava yhteisö on turvassa.

Kaikkivaltiaan varjossa

Vielä yksi näky avautuu aamuhartauteni keskele. Nyt olen Shangalalan lähetysasemalla eläimessä Angolassa, lähellä Namibian rajaa. On jälleen varhainen aamu. Katselen kahta suurta Toyota Land Cruiser -maasturia, joiden molempien keulalla on voimakas vinssi. Autot on kuormattu raskaasti: lääkkeitä, sidetarpeita, ruokaa ja Raamattuja. Edessä 400 kilometrin matka Kuvelaihin, itäisen Angolan kylään, kirkon klinikalle, josta ovat tarvikkeet loppumassa.

Saan ajo-ohjeet Angolan kirkon pääsihteeriltä, lihaksikkaalta jättiläiseltä, uskonveljeltä: Koeta ajaa jäljessäni samaa uraa. Älä aja pientareelle, siellä on miinoja! Edessä olevalla tiellä on käyty vain muutama viikko aikaisemmin raskaita taisteluja hallituksen joukkojen ja MPLA:n sissien väliillä. Nyt on rauhallisempi hetki.

Matka alkaa ja tie huononee. Sen varrella on palaneita autonrunkoja ja taloja, joiden seinissä on tuhansien luotien jälkiä. Täällä on ollut sota. Tie huononee, mutta nelivedon avulla selviämme mudasta, joka ulottuu yli pyörien napojen. Pari kertaa vedämme autot liejusta vinnien

avulla. Tästä tiestä Gospel Ridersin endurojengi hihkui riemusta.

Tunnit kuluvat. Edessä on suora, jonka päässä avautuu uskomaton näky: tankki, venäläinen Klim, putki suoraan kohti meitä. Tankin ympärillä on vilkasta liikettä ja sen kannella hahmoja. Tykin pitkä putki osoittaa suoraan kohti. Tähänkö tämä päättyy? Ystävänä ajaa edelleen. Mutta: tankki onkin palanut raato ja sen päällä näkyneet hahmot leikkiviä lapsia. Taivaan Isä, kiitos joka tapauksessa! Iltahämmäriässä olemme Kuvelaissa.

Näen iltanuotion, suuren roihun. Pieni seurakunta on kokoontunut il-tahartauteensa. Nyt ei ole kiirettä. Väsymys väistyy. Kuuntelen hiljaa Angolan uskovien neliäänistä laulua. Heillä on laulun lahja, ylistys soi taivaaseen asti.

Nuotion valopiirin ulkorajoilla istuu hiljaisten miesten joukko. Tarjoamme heillekin Raamattuja. Useat ottavat kirjan vastaan. MPLA:n taistelijat ovat tulleet mukaan. Hekin saavat siunauksen.

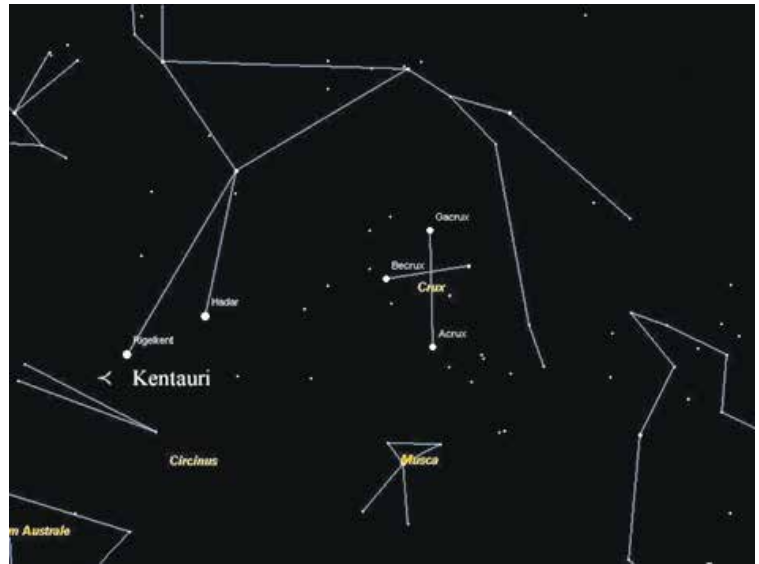
Herään aamuyöllä ruohokattoisessa majassani. On kuuma, kello näyttää neljää. Kun menen ulos, parinkymmenen metrin päässä olevan majan ovi avautuu ja näen nuoren miehen. Hän nostaa viisi tai kuusi Kalashnikov-rynnäkkökivääriä olkapäilleen ja häviää viidaksoon. Onko seurakunta turvassa? Kyllä on. Rukoileva seurakunta on turvassa. Joka Korkeimman suojassa istuu ja kaikkivaltiaan varjossa yöpyy, se sanoo Herralle: Sinä olet minun turvani ja linnani, minun Jumalani, johon minä luotan (Ps. 91:1-2).

Pieni Seikku ja vanha Seikku

Näkymatvani, aamuhartauteni, lähestyy loppuaan, tunnen sen. Olemme tulleet takaisin Shangalalaan. Nyt väsyttää. Päästä särkee. Saan lääkettä lähetysaseman klinikalla.

Seinän takana kuitenkin tapahtuu. Siellä syntyy lapsi. Kuulen, että äidin nimi on Maria. Hetken kuluttua hoitaja tuo vastasyntyneen näyttille ja sanoo tulevansa hetken päästä uudestaan, kun saa lapsen kunnolla kapaloon. Hän tulee, antaa pienen poikavauvan syliini ja sanoo: Lapsen äiti, Maria, kysyy, saako hän antaa pojalle nimen Seikku. Saa antaa. Sitoudun sillä hetkellä kaikkiin kaiman velvollisuuksiin.

Saan pitää Seikkua kaimanani kolme vuotta. Sitten tulee viesti. Okavan-govirran alueen vaikea malaria on päättänyt Seikun elämän tässä maailmassa. Pieni Seikku on turvassa. Vanha Seikku jää odottamaan tulevan maailman elämää.



Etelän risti

Olen vielä Shangalalassa. On taas kuuma yö. Avoimen ikkunan alla nostan katseeni taivaalle. Tropiikin tähtitaivas on uskomattoman kaunis. Taivaalla on tähtikuvio, jota en muista nähneeni purjehtiessani pohjoisella pallonpuoliskolla.

Sitten tunnistan tuon kuvion: Etelän risti! Se näkyy vain eteläisellä pallonpuoliskolla. Se on minulle merkki Isältä, taivaan ja maan Luojalta. Se on hänen universuminsa tervehdys tälle meidän kohtalomme tähdelle. Ja meille, hänen luomilleen ihmisille, meille tomuhiukkasille, hän lähetti ainoan Poikansa kärsimään ja kuolemaan meidän kanssamme ja meidän puolestamme.

Aamuhartauteni loppuu. Kuvia ei enää tule. Olen valmis uuteen päivään.

Millainen on Gospel Riders -yhteisön tulevaisuus? Olemmeko turvasa? Kyllä me olemme. Niin kauan kuin rukoilemme yhdessä ja niin kauan kuin puemme yllemme nahkaliivin, jonka selässä on risti, olemme turvasa. Ja sitten, kun meidän ei enää tarvitse ristiä kantaa, silloinkin Jumalan taivaalla loistaa Etelän risti.

Sydämessä alkaa soida hengellinen laulu: Kipu sammumaton, kerran päättyvä on. Pidä minusta kiinni kunnes kasvosi nään! Amen.

Seuraava **EMC** Latviassa 4.-6.8.2017
Järjestämme sinne yhteisen GR matkan

KYSY TÄSTÄ!

CLUB
ORENDA
matkatoimisto

**Tule mukaan mahtavaan
matkaklubi Orendaan!**

Oman matkaporttaalin kautta edulliset matkat
ja mahdollisuus myös hyvään liiketoimintaan!



Reijo Ruotsalainen

puh. 0400 562 088

reijo.ruotsalainen@gmail.com

www.start-matkaan.fi

Hietalahti ja Pojat Oy

Toimitamme betonista

- TEOLLISUUSHALLIT
- MAATALOUSELEMENTIT
- VÄESTÖNSUOJAELEMENTIT
- ASUINRAKENNUKSET

Teollisuushallit Maatalousrakennukset Talonrakentaminen

Betonielementit
maalouteen, teollisuuteen ja asumiseen

Hietalahti ja Pojat Oy
Hietalahdentie 46, 69510 Halsua
puh. 06 860 5000 • hp@halsua.fi
www.hietalahtijapojat.fi

Ne häät eivät unohdu!



Gennesaretinjärvellä vietettiin ikimuistoisia häijuhlia 7.4.2016.

Erja Taura-Jokinen

Laukaalaiset Ami ja Nina Siekkinen vihittiin avioliittoon Gospel Riders -matkalla Israelissa, keskellä Genesaretinjärveä.

Rakkaus roihahti vuonna 2015. Ami Siekkinen oli tutkaillut Facebookissa kristityt sinkut -ryhmää, jonne Nina oli juuri ilmaantunut. Rakastuneet rupattelivat joulun tienoilla kahvikupposen äärellä, kun Nina kertoi haaveilleensa naimisiin menosta Israelissa. Samassa hetkessä Gospel Riders -mies Ami muisti sähköpostiinsa tulleen ilmoituksen kristittyjen motoristien matkasta Israeliin. Haaveesta tuli totta.

Ami pakkasi mukaan valkoisen paidan ja laadukkaat villakangashousut, morsio hääpukunsa, jonka pellavakankaan ja ompelun ystävät olivat hänelle lahjoittaneet.

Israelissa pari löysi motoristipastori PeeTee Juntumaan kanssa uniikin ja romanttisen vihkimispaikan; Nina ja Ami sanoivat tahdon Genesaretinjärvellä purjehtivassa paatissa GR-matka-seurueen ympäröimänä.

Saavuttamattomasta tulikin mahdollista

- Amin ansiosta olen päässyt aiemmin saavuttamattomina pitämäni harrastusten pariin: erä- ja karavaanarimatkoille sekä moottoripyörän kyytiin. Viime kesänä ajelimme vanhan ystäväni luokse Ruotsiin. Paluumatkalla jäimme kiertele-

mään Ahvenanmaata, Nina kertoo.

Gospel Ridersin Tampereen MOJ-tapahtumassa Siekkiset viihtyivät koko viikonlopun.

Ami on ollut nuoresta saakka moottoreiden kimpussa.

- Ostin ensimmäisen moponi, Monarch-merkisen, 40 markalla kymmenvuotiaana. Jo kouluaikana olin sormet rasvassa. Äiti ei hoksannut,

että 14-vuotiaana tekemäni ostos oli moottoripyörä, paljastaa Ami hymyillen.

Hänestä tuli ammattikuljettaja, joka pyörittää nyt työkseen linja-auton rattia. Vapaa-ajalla häntä sopii tituleerata karavaanariksi ja motoristiksi.

Asioita tehdään nyt yhdessä

Siekkisistä on suuri ilo ja Jumalan lahja, että heillä on samat arvot ja kiinnostuksen kohteet.

Molemmat tietävät entisestä elämästään, miten raastavaa on, jos kumppani estää menon hengellisiin tilaisuuksiin tai mitätöi kristillisen elämän vaikkapa ajanhukkana.

Israelin matkan jälkeen Siekkiset osallistuivat Parempi avioliitto ry:n leirille. Syksyn koittaessa he aloittivat Perheniemen opistossa evankelista-koulutuksen, mikä tarkoittaa kalenterissa 14:ää varattua viikonloppua vuoden 2017 joulun mennessä.

Siekkiset ovat myös yrityskumppaneita perustettuaan heinäkuussa Ninamission. Nimessä yhdistyvät heidän etunimensä ja yhteinen missionsa. Toimintaperiaate kiteytyy kristilliseen auttamistyöhön. Nina tekee vastaanottotyötä sielunhoitoterapeuttina, mitä tukevat hänen lähihoitajan ja sosionomi-diakonin koulutuksensa.

Ami puolestaan palvelee Ninamissiossa talonmiestöitä tarjoten ja tehden.

Yritys järjestää myös hengellisiä koulutuksia ja seminaareja.



Nina ja Ami Siekkinen ajavat vuoden 1999 Kawasaki VN 1500 Classicilla.

